

Η γυναίκα του Κροσμώρ έκρυψε την έκπληξη, την συγκίνηση και την ανησυχία της, και δεν είπε τίποτα.

Σε λίγες ώρες το έγκλημα είχε μαθευτεί και δεν δυσκολεύτηζαν να πιάσουν ως ένοχο τον Ρενιμέλ. Ήτανε φανερό πως δράστης του τραυματισμού του Κροσμώρ ήταν αυτός. Γιατί και το ντουφεκι ποίχε βρεθεί κοντά στον πληγωμένο ήτανε δικό του, και η μπότσα του ήτανε γεμάτες λάσπη, πράγμα που φανερώσε πως είχε κάνει δρόμο τη νύχτα. Άλλοστε τόν είχανε δει ποίχε γυρίζει άρχά, περασμένα μεσάνυχτα, στο δωμάτιο που κατοικούσε.

Γιά ν' αποδείξη την αθωότητά του, ο Φρανσουά Ρενιμέλ δεν έβλεπε παρά ένα μόνο τρόπο. Νά φανερώση την αλήθεια...Νά πη δηλαδή πως τήν ώρα εκείνη βρισκότανε στου Κροσμώρ το σπίτι, μαζί με την Σεζαρίνα. Δεν μπορούσε λοιπόν να τό κάνει αυτό, λέει μπορούσε να εκθέση τη γυναίκα του άγαστοσε. Και δεν είπε τίποτα...

Όσο γιά τό ντουφεκι τόν τζάναε κλέψει άπ' τό σπίτι του την ίδια νύχτα, την ώρα που αυτός έλειπε στη Σεζαρίνα.

Πέρασ' έτσι ένας μήνας. Στην άνακριση, ο Ρενιμέλ άρνήθηκε την ένοχη του επίμονα, και στις άλλεπάλληλες έρωτήσεις που τού υπέρβηλαν, πότε άπαντούσε ξερά και άπότομα, και πότε σιωπούσε.

Πέρασε έτσι ένας μήνας. Ήρθε τέλος η ήμέρα της δίξης. Ο Κροσμώρ έν τω μεταξύ είχε γίνει καλά. Σηκώθηκε λοιπόν άπ' τά χαράματα και πήρε τό τραίνο του Έρβε, μαζί με τούς δύο φύλακες που τόν είχανε βρει πληγωμένον, και που ήταν οι πιο σπουδαίοι μάργουες στί δίξη.

Στό διάστημα που μεσολάβησε άπ' τη βραδιά που πληρώθηκε ο Κροσμώρ ως την ήμέρα της δίξης, την φτωχή γυναίκα του την τυσανούσε ή ανησυχία. Στην άρχη ανησυχούσε γιά τόν εαυτό της. Φοβότανε μήπως ο Φρανσουά φανερώσει πως την ώρα που έγκλήματός ήτανε στο σπίτι της. Αργότερα, όταν είδε πως ο Φρανσουά δεν μιλούσε, ή Σεζαρίνα ησυχάσε κάπως. Άνησυχούσε όμως τώρα γιά τό φίλο της, που ξέ αιτίας της τού ήταν άδύνατο ν' αποδείξη πως έν' άθωος. Κ' ή όμορφη γυναίκα αδανάτιζε δλοένα. Έχασε τό χόση της, την ύγεια της, τη συνειδημένη της ευθαδεία...

Ο άντρας της τό προσέξε αυτό και δεν ήξερε πως να τό εξήγηση. Η Σεζαρίνα έλειπε στην άρχη πως θ' ανακάλυπταν τόν πραγματικό ένοχο του τραυματισμού τού άντρός της, ποίχε κλέψει και τό όπλο του Ρενιμέλ. Ο καιρός όμως περνούσε και τίποτα νεώτερο δεν απεικάλιτε ή άνακριση. Κι' όταν τέλος ήμαθε πως ή προανακριση είχανε τελειώσει και ο Ρενιμέλ επρόκειτο να δικαστή, ή φτωχή γυναίκα άπελπίστηκε. Μετά τη δίξη, ο Κροσμώρ γύρισε στο σπίτι του. Τό πρόσωπό του άκτινοβολούσε από χαρά.

— Πέντε χρόνια φυλακή καταδικάστηκε ο Ρενιμέλ, είπε στη γυναίκα του μόλις τήν είδε.

Μ' άντι να χαρή, όπως περιμένα ο άντρας της, ή γυναίκα του άγροφυλάκα έπεσε σέ μιιά καρέκλα, έζωρησε τό πρόσωπό της μέσ' τά χέρια της, κι' άρχισε να κλάει.

Ο άνακριτής Μαρσεσάλ, πολύ άπασχολημένος έκείνη την ώρα, ήταν δοθίος στό γραφείο του, κίτταζε κάτι χαρτιά και κρατούσε σημειώσεις.

— Ήρθαν εδώ ο άγροφυλάκ Κροσμώρ και ή γυναίκα του. Λένε πως είνε άνάγκη να σάς μιλήσουν...

— Καλά, είπε ο άνακριτής. Άς περάσουν μέσα...

Ο άγροφυλάκας Κροσμώρ μπήκε μέσα πρώτος. Άπό πίσω τόν άκολούθησε ή γυναίκα του. Ο άγροφυλάκας χιμείτησε τόν άνακριτή, τού παρουσίασε τη γυναίκα του, και είπε :

— Άπό δω, κύριε άνακριτά, έν' ή γυναίκα μου, Σεζαρίνα Κροσμώρ, τό γένος Πουλέ. Ήρθα να σάς πώ πως ο άγροφυλάκας Ρενιμέλ δεν έν' ο πραγματικός δράστης του τραυματισμού μου. Ο δράστης είνε κάποιος άλλος, που έβλεψε την ίδια έκείνη νύχτα τό όπλο τού Ρενιμέλ. Γιατί ή γυναίκα μου άπό δω όμολογεί ότι ο Ρενιμέλ ήτανε φίλος της, κι' ότι τη νύχτα, έκείνη ο Ρενιμέλ βρισκότανε μαζί της, στο σπίτι μου. Μου τότε ή ίδια σήμερα τό πρσί.

Ο άνακριτής έμεινε κατάπληκτος.

— Τι λές, Κροσμώρ ; Τρελλός είσαι ;

— Καλύτερα νάμωνα τρελλός, κύριε άνακριτά. Αυτό που σάς λέω έν' όλη ή αλήθεια. Τό λέει άλλωστε ή ίδια ή γυναίκα μου. Έπειτα, ρώτησα και τό παιδί μου. Και μούβανε πως πράγματι άκούσαν μιιά άνδρική φωνή μέσ' στο σπίτι, τη νύχτα έκείνη που ζήτησαν άπ' τούς πυροβολισμούς...

Ο άνακριτής γύρισε τώρα γύρι ή γυναίκα :

— Είν' αλήθεια αυτό, κυρία Κροσμώρ ;

— Αλήθεια είνε, ψιθύρισε με σβυμένη φωνή ή Σεζαρίνα.

— Μπορείτε νά μου διηγήθητε τί συνέβη ;

Η Σεζαρίνα Κροσμώρ διηγήθηκε τότε στον άνακριτή

όλη την αλήθεια. Και τού είπε πως στην άρχη ήθελε να κρυφτή, αλλά τώρα άποφάσισε να φανερωθή, γιατί δεν μπορούσε να όποφέρη στη σκέψη πως γιά τό χατήρι της καταδικάστηκε σέ πέντε έτόν φυλάκιση ο Ρενιμέλ.

Ο άνακριτής φαινότανε πως δυσκολεύτανε πολύ να πιστέψη αυτά τά πράγματα.

— Καλέστε και τόν άγροφυλάκα Ρενιμέλ, κύριε άνακριτά, τού είπε ή Σεζαρίνα. Θα τά επιβεβαιώση κι' αυτός... Τάξερθε ως τώρα, μιιά μά και τά όμολόγησε έγω όλα, θα πη κι' αυτός την αλήθεια. Άς έρθη εδώ, και θα δήτε...

— Κυρία, είπε ο άνακριτής με σοβαρή φωνή, ή ύπόθεσις έχει δικασθεί τώρα πιά, κι' όλα τελείωσαν...Μου φαίνεται πως δεν έχετε δίχη, πως δεν είσαστε λογική... Αύτη ή ιστορία που μου διηγήθηκα μου φαίνεται πολύ παράξενη, πολύ άπίθανη, πολύ μυθιοποιημαίχη. Είνε άπίστευτη. Έχω την ιδέα πως είσαστε όθια άταπάτης.

Γύρισε τότε ο άνακριτής στον Κροσμώρ και έξακολούθησε :

— Φαίνεται πως ή γυναίκα σου ένει όθια άταπάτης... Νομίζει πως όλ' αυτά που λέει είνε σαστά, ένω δεν είνε, ένι' όλα φανταστικά. Άς είνε όμως, έγω θα καλέσω τώρα άμέσως τόν Ρενιμέλ, να ίδουθε...

Ο άνακριτής χιμείτησε ένα ζουδοίνι. Ή πόρτα άνοίξε άμέσως, και παρουσιάστηκε ένας κλητήρας. Ο άνακριτής τού είπε πως ήθελε να τού φέρουν τό Ρενιμέλ, κι' ο κλητήρας έφυγε.

Σέ δύο λεπτά, ή πόρτα άνοιξε πάλι, και μπήκε μέσ' ο Φρανσουά, μέ σιδερα στά χέρια, άκολουθούμενος από δύο χωροφυλάκας.

Μόλις τόν είδε ή γυναίκα του Κροσμώρ σηκώθηκε άπάνω και τού φώναξε :

— Φρανσουά ! Φρανσουά ! Τους τά είπα όλα... Ο άντρας μου θά με σκοτώση ! Έσύ όμως θα άθωώθεις... Πρέπει να άθωώθεις. Θά σ' άφίρουν έλεύθερο, Φρανσουά...

Ο Φρανσουά έκανε πως παραξενεύεται. Και ύποκρινόμενος πάντα, μέ τό σκοπό να κρύψη τις σχέσεις του με τη Σεζαρίνα, θυσιάζοντας έστω την έλευθειρία του, ρώτησε :

— Τι τρέχει ; Ποιά είν' αυτή ή γυναίκα ;

Ο άνακριτής κίτταξε τότε τόν Κροσμώρ και τη γυναίκα του και τούς είπε :

— Βλέπετε ; Δέ σάς τάλεγα έγω ; Ή γυναίκα σας είνε άρροστη, πάσχει από ψευδαισθήσεις... Ο άνθρωπος αυτός οίτε τη γνωρίζει καν ή γυναίκα σας.

— Φρανσουά ! Φρανσουά ! φώναξε ή Σεζαρίνα. Μίλησε ! Πές την αλήθεια.

Ο Ρενιμέλ δεν είπε τίποτα. Κάνοντας πάντα τόν άνήξερο, ρώτησε τόν άνακριτή τί έσημάναν όλ' αυτά. Κι' όταν ο άνακριτής τού εξήγησε τί συνέβαινε, ο Ρενιμέλ έκανε τάχα πως φοβιάστηκε, και είπε :

— Δέ μ' άρίνεται ήσυχο, λέω γού... Στις άνακρισεις και στη δίξη μου, ανόητομα πως είχα χιμείτη τόν Κροσμώρ. Κι' αυτό τόζανα γιατί ήξερα πως μπορούσα ίσως έτσι να έλαφρύνω

την ποινή μου. Άλλά τώρα που είμαι πιά καταδικασμένος, σάς τό λέω : Έγω πλήγωσα τόν άγροφυλάκα Κροσμώρ !

— Τά βλέπετε ; είπε πάλι ο άνακριτής.

Και διτάξε τούς χωροφυλάκας να πάρουνε τόν Ρενιμέλ και να τόν κλείσουνε πάλι στο κελί του...

Η Σεζαρίνα είχε πέσει σέ μιιά καρέκλα κι' έζωρηε τό πρόσωπό της μέσ' στά χέρια της. Ο άνακριτής είπε τότε στον Κροσμώρ να πη κοντά του, και τού ψιθύρισε μέσ' στ' αυτί :

— Κατάλαβε, φίλε μου, περί τίπος πρόκειται ;. Ή γυναίκα σου είνε άρροστη, έχει πάθει κι' ένω δεν τζήσε καταλάβει. Έχει γεννοπάθεια, είνε υστερική...Ένα από τά συνειθέστερα συμπτώματα αυτής της παθήσεως είνε και τό να νομίζη ο άνθρωπος, πως έχει κάνει πράγματα που δεν τζήσε κάνει καθόλου. Έτσι κι' ή γυναίκα σου...Μούζινε τζέγε κι' άλλες φορές τέτοια περιστατικά... Όσο γιά τη φερατρία, θα μιλήσω έγω τού γρατού Γαντο, πόνει φίλος μου κι' έχει κλινική στην όποία δέχεται άπολειπτικός τέτοιους άρροστούς...Θά τού πώ να την περιποιηθί ιδιαίτερος. Και τώρα πήγανε, και μένε ήσυχοι. Και άπ' ό,τι σου λέει ή γυναίκα σου, μίν άκούσι τίποτα...Άντίο...

Ο Κροσμώρ πήρε τη γυναίκα του άπ' τό χέρι.

— Έλα, Σεζαρίνα, έλα χουσή μου, της είπε...
Σάφρ Λέ Γκωφίχ

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΦΑΓΟΙ

Οί Πελοζόαν, μιιά από τις άπειράριθμες φυλές της Ίνδοκίνας, άνδρικοί όρεσείβητο κατά τό δυνατόν, τρέφουν έξαιρετική συμπάθεια πρός τό μαλακό και άπαλό κρέας τόν ποντικόν. Μολονόι δέ δεν είνε και τόσο καθυστερημένοι στον πολιτισμό, και ζέχουν όλες σχεδόν τις μεγάλες έφευρέσεις τών τελευταίων χρόνων, όστόσο ώς σπουδαιότερα έφευρέση, κυριολεκτικώς άνθρωποσοστήρια, θεωρούν την έφευρέση τών...ποντικοπαγίδων !.

Ο άνακριτής Μαρσεσάλ κίτταζε κάτι χαρτιά και κρατούσε σημειώσεις

